Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 25 травня 2010 року № 19 (339)

ЗА ХУТОРОМ-МИХАЙЛІВСЬКИМ

КУДИ ВАС НЕСЕ, БРАТИ НАШІ?!

Олег ЧОРНОГУЗ

Коли я чую хоча б одне слово про Москву, мені одразу чомусь хочеться москалів запитати: "Господа москалі, ну за що ви нас так сильно любите, що жодного дня без нас прожити не можете? Ні один сусіда, що межує з нами, не проявляє такої палкої, такої вірної любові до нас, як ви. Ніхто з них не проситься ані в брати наші, ані в родичі наші, ані в дім наш. Тільки ви. Одні-єдині. Минуло всього 20 років, як ви без нас і ми, слава Богу, без вас. І ви вже не витримуєте цього раптового розлучення. Ви вже кричите на всю планету, як несподівано покинута дружина, що ніхто так не любить нас, як ви. Ми вам дякуємо, дорогі ви наші москалі, за вашу вірну і палку понадтрьохсотлітню, нечувану в історії людства любов, але дайте нам спокій і дайте нам спокійно розібратися зі своєю любов'ю, бо й у нас вона, після вас, дещо різна. Поки що полюбіть самі себе, а якщо вже не можете й справді без любові до свого ближнього, то хоч тимчасово полюбіть китайців. Хоч років 20 полюбіть їх. А ще краще років 356. Вони ж також ваші найближчі сусіди. Полюбіть їх щирою любов'ю, відкритою для всіх (а не тільки для українців) і хоч на якийсь час заспокойтесь. Звикніть до своїх східних сусідів. Може, з часом і в них ви знайдете щось спільне у вашому родовому корені. Може, вони раптом вам стануть набагато ближчими, аніж українці. Полюбіть їх, і дайте нам, нарешті, розлучення.

Закінчення на 7-й стор.

У ШЕВЧЕНКІВСЬКІ ДНІ

КУН вшанував пам'ять великого Поета та національних героїв України

22 травня, у день 149-ї річниці з дня перепоховання видатного українського поета, художника, мислителя Тараса Шевченка, члени Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів та голова КУН Олексій Івченко поклали квіти до пам'ятника Великому Кобзареві у Києві та взяли участь у мітингу-реквієму пам'яті Тараса Шевченка.

Того ж дня столичні кунівці поклали квіти до пам'ятника Великому Кобзареві на Чернечій Горі у Каневі, а 23 травня вшанували Героїв, котрі боролись за волю України, тіла яких упокоїлись на Байковому цвинтарі.

Заступник голови Київської міської організації КУН Володимир Манько розповів, що за його спостереженнями протягом останніх років все більше українців 22 травня приїжджають на Чернечу гору, аби віддати шану українському пророку Тарасу Шевченку.

Українські націоналісти також поклали квіти до пам'ятної дошки Олекси Гірника, який 1978 року на знак протесту проти московсько-більшовицької окупації та політики русифікації вчинив акт самоспалення біля могили Кобзаря.

Закінчення на 2-й стор.

ЗЛОЧИНИ СТАЛІНІЗМУ

"ЮВІЛЕЙНІ" РОЗСТРІЛИ В УМАНІ

Станіслав НЕЧАЇВ

Коли увесь цивілізований світ згадує зі скорботою "Катинь" під російським Смоленськом, де загинули поляки, як за часів Сталіна, так і зараз, ми зобов'язані пом'янути також і українські жертви сталінських репресій, особливо у зв'язку зі спробами нових реваншистів відбілити цю злочинну владу і відновити пам'ятники катам багатьох поневолених народів (у тому числі і братів-поляків).

Після Великодня, особливо у травні, щорік наш народ з прадіків поминає померлих. А нашим жертвам, як писав іще наш княжий літописець, "несть числа"...

Унаслідок ретельного опрацювання слідчої справи МГБ "Дело №16023 по обвинению Нечаева Станислава Михайловича и других, всего 12 человек" стало відомо про ювілейні розстріли сталінськими емгебістами в уманській тюрмі українських громадян на день народження Карла Маркса 5 травня 1938 року для відзначення його 120-ї річниці. Тоді з'ясувалося, що в уманській в'язниці були закатовані БАБІЙ Дмитро Якимович, ВОЗНЯК Василь Ілліч (Ількович), ГОРЕНКО Лаврентій Гаврилович, ГОРЯЧКОВСЬКИЙ (ГОРЯЧКІВСЬКИЙ) Ілля Маркович, ГРОМ (ГРІМ) Яків Іванович, ЗАПАДЕНКО Дорофій Федорович, КИСІЛЬ Микола Васильович, КОСТЕНКО Іван Мефодійович (Мехтодійович), ЛАБУЗОВСЬКИЙ (ЛОБУЗОВСЬКИЙ) Анатолій (Антон) Гнатович, ЛАБУЗОВСЬКИЙ (ЛОБУЗОВСЬКИЙ) Гнат Степанович, ЛАСТОВЕЦЬКИЙ (ЛИСТОВЕНКО) Олександр Остапович, ЛЯХОВСЬКИЙ (ЛЯХОВЕЦЬКИЙ) Федір Іванович, НЕВЕН (НЕВАН) Олександр Петрович, НЕЧАЙ (НЕЧАЇВ) Станіслав Михайлович, ПЛИТКО (ПЛІТКО) Панфіл Онисимович, ПОЛОЖАЙ Олександр Петрович, ПРЯДУН Архип Андрійович (Андріянович), ПТАШНИК Юхим Карпович, СЕМАК Андрій Матвійович, СЕРГІЄНКО Онисим (Анісій) Яремович (Веремійович), СЛИВКО (СЛИВКА) Серафим Маркович.

Ознайомлення з додатковими матеріалами виявило, що цей "ювілейний" список розстріляних у застінках уманської катівні далеко не повний. Тоді там 5 травня 1938 року на відзначення чергової річниці з дня народження Карла Маркса були розстріляні також КРАМАР Ларивон Олександрович, БУГА Максим Кіндратович, КУЦИЙ Яків Федотович, ЛАНОВЕНКО Пилип, ТАРАНЕНКО Явдоким Васильович, ТЕТИЛЮК Іван Филимонович, ХОЛОДКЕВИЧ Микола Михайлович, ЦИПРУН Григорій Назарович. Кого іще розстріляли нелюди, покаже час і подальша пошукова робота.

Навіть уявити собі неможливо теперішнім людям усі жахіття колишньої "Імперії Зла", якщо за скупими даними іще не всіх розсекречених спецархівів та не повністю оприлюднених матеріалів в одній лише Умані стільки жертв, розстріляних тільки однієї днини. Зброя у руках катів не витримувала, і вони просили замінити їхні недосконалі радянські пістолети, які від перегрівання уже відмовлялися стріляти, на німецькі, значно якісніші.

ЗАЯВА

Конгресу Українських Націоналістів щодо політичної ситуації в Україні

Упродовж короткого часу перебування Віктора Януковича та його команди при владі відбувається нечувана "здача" національних інтересів України, змінюється євроінтеграційний курс України, розгортається наступ на демократію та свободу слова.

Так, 21 квітня в Харкові під час зустрічі з президентом Росії Медведєвим президент України Віктор Янукович всупереч Конституції України підписав угоду про пролонгацію перебування Чорноморського флоту РФ на території України на 25 років.

Нехтування Конституцією України та чинним законодавством стають нормою діяльності влади Януковича. Внесення змін до регламенту роботи ВР, які суперечать Конституції України, призвели до нелегітимного формування провладної коаліції "тушок", яка в ганебний спосіб ратифікувала угоду про пролонгацію перебування російського ЧФ в Україні.

Викликає велику занепокоєність відсутність чіткої позиції української влади з приводу принизливої для України пропозиції російського прем'єра Путіна щодо "об'єднання" "Газпрому" і "Нафтогазу України". Є зрозумілим, що реалізація цієї ідеї неодмінно призведе до повної втрати енергетичної безпеки України та до цілковитого контролю Кремлем України.

З державних посад безпідставно звільняють тисячі українських патріотів, висококваліфікованих фахівців лише за політичними ознаками.

Такі стратегічні галузі економіки, як авіабудування, ядерна енергетика газотранспортна система, інші стратегічні об'єкти, фактично передають в підпорядкування Росії.

Дії нинішньої влади засвідчують її несамостійність та нездатність захищати національні інтереси України. Зводяться нанівець досягнення нашої держави за часів президентства Віктора Ющенка в гуманітарній сфері, відродженні української історії, вшануванні жертв голодоморів та репресій.

Президент Янукович офіційно заперечує Голодомор 1932–1933 рр., натомість схвалює встановлення пам'ятників Сталіну та іншим катам українського народу.

Нинішня влада всіляко придушує свободу слова, журналісти провідних телеканалів заявляють про відновлення цензури та темників.

Конгрес Українських Націоналістів закликає українців бути пильними та рішуче стати на захист Української держави і не допустити здачі національних інтересів. Лише об'єднавши зусилля, нам вдасться відстояти демократію, свободу слова, економічну та політичну незалежність Української держави.

Слава Україні! Героям Слава!

Головний Провід
Конгресу Українських Націоналістів

У ШЕВЧЕНКІВСЬКІ ДНІ

Під час покладання квітів до пам'ятника Тарасові Шевченку в Києві

Закінчення. Початок на 1-й стор.

23 травня, у День Героїв, КМО КУН стала співорганізатором акції на Байковому кладовищі м. Києва. Під державним та червоно-чорними прапорами націоналісти почергово підходили до могил В'ячеслава Чорновола, Михайла Грушевського, Миколи Міхновського, Анатолія Погрібного, Василя Стуса, Олекси Тихого, Юрія Литвина, Слави Стецько, Джеймса Мейса та Кирила Осьмака, вшановуючи пам'ять вірних синів і дочок України.

Біля могил видатних українців виступили донька президента Української головної визвольної ради Кирила Осьмака Наталя Осьмак, координатор націоналістичного руху столиці Ігор Лісодід, голова КМО КУН Юрій Шепетюк, письменник Олександр Сопронюк.

Прес-служба КУН

ГОТУВАТИСЯ ДО ВИБОРІВ

Відбулося засідання Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів

У суботу, 22 травня, відбулось чергове засідання Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів. Перед початком засідання члени Головного Проводу КУН на чолі з Головою партії Олексієм Івченком взяли участь в урочистих заходах із нагоди 149-ї річниці перепоховання Тараса Шевченка.

У президії Головного Проводу: О.ІВЧЕНКО (в центрі), С.БРАЦЮНЬ, В.БОРЕЙЧУК

Засідання Головного Проводу відкрив О.Івченко. У вступному слові Голови Конгресу йшлося про політичну ситуацію, що склалася в країні після президентських виборів. Ця ситуація, за словами О.Івченка, є складною, а чинна влада, на жаль, не сприяє утвердженню в Україні українських цінностей та ідеалів. Складається враження, наголосив він, що сценарії дій для цієї влади пишуться за межами нашої держави. Разом з тим, зазначив О.Івченко, прихід такої влади – це до певної міри "заслуга" патріотичних сил, котрі не змогли консолідуватися з огляду на загрозу, у результаті чого до другого туру виборів потрапили двоє прийнятних для Кремля кандидатів.

Як заявив Голова КУН, необхідно прагнути до консолідації і об'єднання зусиль патріотичних сил, координуючи дії з усіма чинниками, котрі опонують до нинішньої влади.

Разом з тим, О.Івченко доволі скептично оцінив можливості і перспективи т.зв. Комітету захисту України, ініційованого, як відомо, середовищем, близьким до Ю.Тимошенко. "Єдина опозиція", за словами О.Івченка, зорієнтована на колишнього прем'єра, яка вже неодноразово демонструвала, що українські державницькі цінності для неї – лише ширма на шляху до реалізації амбітних особистих планів.

Вже тепер необхідно думати про участь у виборах до місцевих органів влади, – зазначив Голова КУН. Причому, якщо говорити про формат участі партії в цих виборах, то, за словами О.Івченка, до цього питання потрібно підходити зважено, залежно від конкретних обставин у кожному регіоні.

В обговоренні взяли участь члени Головного Проводу І.Данилиха, Я.Ульгурський, І.Кривко, Б.Борович, В.Тимчина, В.Рябченко, О.Антонов, заступник Голови КУН В.Борейчук, Є.Щупак, В.Тріщенко, В.Парфенюк, Я.Лемик, М.Янчук, М.Крук.

На засіданні Головного Проводу КУН прийнято Заяву щодо політичної ситуації в Україні (текст друкується).

З інформацією про Урочисту академію, присвячену 90-річчю Слави Стецько, а також з приводу ініціативи створення в Києві Музею Слави Стецько виступив голова Секретаріату КУН С.Брацюнь. Він також повідомив про те, що в червні буде відкрито меморіальну дошку пам'яті Слави Стецько в Тернополі, а також музей у селі Юшківці, що на Львівщині, де в 1939 –1941 рр. вчителювала С.Стецько.

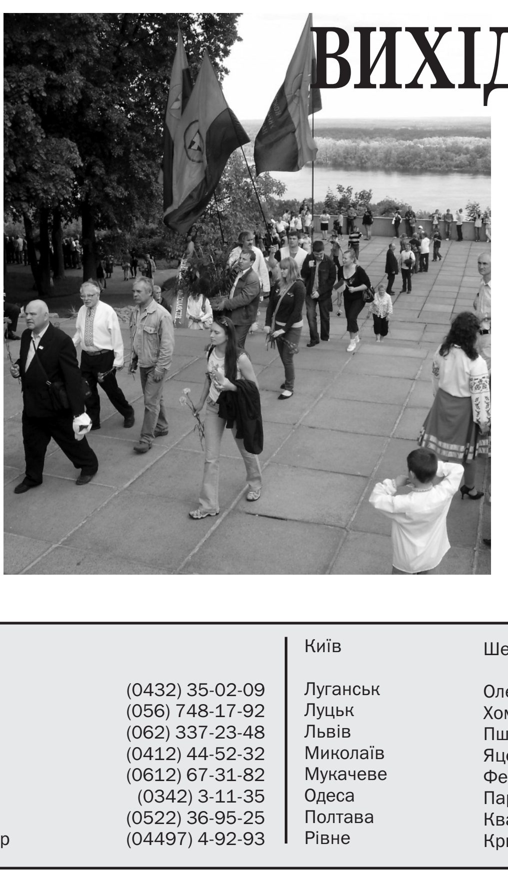
Члени Головного Проводу КУН також обговорили питання щодо дати проведення та квоти делегатів XII Збору Конгресу Українських Націоналістів. Прийнято рішення про проведення Збору 23 жовтня нинішнього року при квоті 1 до 60 членів КУН.

Із заключним словом виступив голова КУН О.Івченко, наголосивши на необхідності готуватися до виборів, працюючи над розбудовою партійних структур, а також над консолідацією державницьких сил.

Інф. "НіД"

ВИХІДНІ ПО-УКРАЇНСЬКИ

Володимир МАНЬКО,
"Нація і держава"

22 травня 1861 року, відповідно до "Заповіту", на Чернечій Горі поблизу містечка Канів відбулось перепоховання тіла померлого Тараса Шевченка, привезеного з Петербурга. "Як умру, то поховайте мене на могилі, серед степу широкого на Вкраїні милій, щоб лани широкополі і Дніпро і кручі, було видно, було чути, як реве ревучий", – заповідав Тарас. У 149-і роковини перепоховання до постаменту нашому пророку знову потягнулись люди.

Не обійшлось без прикрощів. Щойно в'їхавши у місто Канів, декілька автобусів з нашої колони були зупинені міліцією. Люди повиходили з автобусів з одним запитанням: що трапилось, чому не пускають? Ховаючи очі, міліціянти відповідали, що наразі на Чернечій горі – офіційна делегація. Була команда людей притримати. Хвилин сорок довелось чекати, доки страшенно далекі від народу "офіціози" не завершать свій шараварний "обряд".

Коли піднялись до монумента Тарасу, серце мліло від плину українських вишиванок. Усе підніжжя постаменту виглядало неначе розфарбоване квітами, переважно синіми та жовтими. Кошик темно-багряних троянд з червно-чорною стрічкою від КУН вдало доповнив загальну картину.

Від пам'ятника Шевченку наша група попрямувала до меморіальної дошки пам'яті Олекси Гірника. На цьому місці на знак протесту проти московсько-більшовицької окупації та політики русифікації він у 1978 році вчинив акт самоспалення, розкидавши перед цим листівки. Указом Президента України від 2007 року Олексі Гірнику присвоєно звання Героя України (посмертно).

У промовах, які прозвучали біля меморіальної дошки, зокрема йшлося й про те, що чинній владі немає дороги до Шевченка. Лунали заклики до українців триматися гуртом та бути готовими до опору неукраїнському режимові. Слід зазначити, що усі промови фільмувались якимись невідомими людьми у костюмах-двійках на мініатюрні відеокамери.

На знімку: з поклоном – до могили Т.Шевченку на Чернечій горі в Каневі.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

МЕЧ ДУХОВНИЙ

ГОСПОДЬ ВИПРОБОВУЄ НАС?

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ

Ситій Європі потрібна Україна прогнозована, Україна передбачувана, Україна "без підстав для особливого хвилювання". На Київ із Брюсселя й інших європейських столиць дивляться переважно в контексті російського чинника і забезпечення власного спокою... Ця "недоЄвропа", котра потонула у багновинні корупції; ця "недоЄвропа", політики якої перманентно і з використанням найбрудніших технологій гризуться між собою за місце біля владного корита; ця "недоЄвропа", половина населення якої повернута обличчям на Схід, а інша половина – у протилежний бік; ця "недоЄвропа", в якій закони пишуться не для того, щоб їх виконувати, а для того, щоб використовувати, ця "недоЄвропа" заслуговує, якщо дивитися на неї з висоти європейських столиць, у кращому разі на співчуття, у гіршому ж – вона заслужила, аби виглядати як держава-парія, держава-невдаха, держава-відстійник, буферна зона...

Хтось скаже: начхати на думку європейців, ми самі собі господарі. Але ж: чи насправді господарі? Мудрий хазяїн дбає про власну хату, про майно і пильнує, аби діти були нагодовані, і дружина зігрівала своїм теплом сімейне гніздо. Звісно, з сусідами треба жити в мирі, але ж який господар пристане на пропозицію сусіда жити за принципом: що моє – те моє, а що твоє – то хай буде наше, спільне, братське?..

Дехто бідкається: ось, мовляв, Європа покинула нас, махнула на нас рукою, домовляється за нашою спиною з Москвою, здала Україну під контроль Путіна в обмін на дешеві енергоносії.

Справді, іноді складається враження, що великі західні геополітичні гравці списали Київ зі своїх рахунків. Вочевидь, Україна так і не змогла підтвердити претензій на роль поважного суб'єкта геополітики і все більше опускається на шкалі впливовості як самостійний чинник міжнародної політики. Це відбувається в силу двох основних причин. По-перше, кардинальних змін на світовій геополітичній шахівниці. Це не залежний від нашої волі процес зближення позицій західноєвропейських країн і Росії. Росія для Європи – сировинна база і велетенський щит на шляху ісламської та китайської експансій. Європа ж Росії потрібна як надійний і платіжеспроможний споживач енергоносіїв. І Україна в даному контексті розглядається виключно як транзитна територія.

Однак не все варто списувати на геополітичні комбінації. Тут пригадується один старий анекдот. У кабінет до лікаря-психіатра заходить пацієнт. Лікар запитує: "На що скаржитеся, шановний?". "Та мене чомусь усі ігнорують", – каже відвідувач. "Наступний", – відповідає йому лікар.

Хоч як це гірко звучить, але Україна нині схожа на такого хворого.

Адже ж винуватці принизливого становища – насамперед ми самі, а не якісь кляті воріженьки. Бо ми дозволили господарювати у власній хаті чужакам і злодіям. Бо ми розписалися у власному безсиллі, водячи хороводи по-під калинами та гаданебно гризучись між собою за право бути більшим патріотом. А чи ми думали, що Бог цього не бачить і не покарає за наше холуйство, за нашу кротячу політичну сліпоту, за продажність і байдужість до майбутнього держави, забудькуватість перед драматичними сторінками історії, за нездатність до державницького чину і талант обирати до влади найгірших?..

Щоб покарати людину за її гріхи, Господь відбирає в неї розум.

Щоб покарати за гріхи народ, Всевишній насилає на нього поводирів, котрі дбають про власний стравохід і про кишеню до п'ят.

Господь випробовує нас, гукаючи: будьте сильними і мудрими!..

Чи догукається?

Чи зрозуміємо?

Чи є надія на одужання гордого і древнього народу, а чи ми приречені стати пасинками третього тисячоліття?

МАЛОРОСІЙСТВО

МЕДВЕДЄВ ХОЧЕ БУТИ РОСІЙСЬКИМ ГОСПОДАРЕМ УКРАЇНИ

Микола ПИСАРЧУК

Є такий старий анекдот... Далека Північ. Чукотський чум, у якому варить юшку з тюленя самотня чукчанка. Заметіль. У чум, ні слова ні кажучи, влізає російський геолог. Знімає лижі. Так само мовчки сьорбає тюленячу юшку. Потім мовчки робить свою сексуальну справу з чукчанкою і завалюється спати. Уранці мовчки досьорбує юшку, мовчки надіває лижі й, не зронивши ні слова, іде в заметіль. Чукчанка виходить з чуму й кричить йому вслід: "А ти чого приходив-то?!"

Аналогічне запитання ставлять українські аналітики та ЗМІ після дводенного офіційного візиту в Україну президента РФ Дмитра Медведева. Навіщо приїздив-то? В опозиції відповідь напоготові: спонукав українську владу до подальшої (після ЧФ) здачі національних інтересів України.

Насправді практичних ефектів та наслідків візит Медведева не мав. Мабуть, єдиний виняток – угода про демаркацію українсько-російського кордону. Вона й справді була потрібна обом країнам, які просять у Євросоюзу безвізового режиму. Але ж не випросять, поки не демаркований до кінця міждержавний кордон.

А таке чутливе для України питання, як делімітація морського кордону в Азовському морі, відкладено на потім. І, схоже, на далеке "потім".

Маємо декілька геополітичних декларацій і ще декілька рамкових угод, поки що не наповнених більш-менш конкретним змістом. Щодо гуманітарного й освітнього співробітництва між державами, то, поза всяким сумнівом, воно, з огляду на малоросійські постаті Табачника й Семиноженка, і без угод розвивалося б у неукраїнському напрямі.

Як підкреслив колишній представник Ющенка з питань енергетичної безпеки Богдан Соколовський, під час візиту Медведева "в енергетичній сфері не сталося ні обіцяних проривів, ні видимих провалів. Ні "Нафтогаз", ні ГТС, ні ядерну галузь, ні електрогенерацію поки що не здали Росії. Янукович і урядовці не втомлюються повторювати, що всі рішення мають відповідати "національним інтересам".

Від Росії поступок теж не випросили. Марно під час українсько-російського економічного форуму міністр ПЕК Юрій Бойко, олігархи Григоришин і Новінський просили Медведєва дозволити прокачування російськими трубами газу, що видобувається в Середній Азії. Медведєв послався на "колег з Туркменії та Узбекистану" ("Газпром", як відомо, давно законтрактував весь туркменський експортний газ). І щодо обвідних газогонів блягання теж не подіяли: Медведев підтвердив, що начебто будуватимуть і Північний, і Південний потоки.

Прем'єр Микола Азаров у властивому йому важкому офіціозному стилі радянських часів визначив головний результат візиту Медведєва як "створення фундаменту для поступового відновлення зв'язків у всіх сферах життєдіяльності, подальшого поглиблення економічного, наукового, гуманітарного співробітництва. І головне – для відновлення довіри між керівництвом країни та народами".

Якусь конкретику тут знайти неможливо.

На думку автора, справжня мета Дмитра Медведєва і його справжні досягнення лежать у зовсім іншій площині – піарній. Насамперед він мав постати в ролі "справжнього російського господаря України". І тут він вступив у пряму конкуренцію з прем'єр-міністром Володимиром Путіним, якого ЗМІ дедалі рідше називають "істинним царем" Росії. Володимир Володимирович довго й старанно формував собі імідж "хазяїна України". Але йому неабияк зашкодила в цьому плані відверта симпатія до Юлії Тимошенко протягом її прем'єрства і президентської виборчої кампанії в Україні. І не менш відверта українофобія.

Це дає шанси Медведєву, який послідовно підтримував на виборах Януковича. Тим паче, що Дмитро Анатолійович поступово скорочує рейтинговий розрив зі своїм колишнім покровителем. Усе свідчить про те, що Медведев явно збирається балотуватися на другий термін. А до 2012 року він ще має достатньо часу.

Для російського електорату невідпорний "шарм" має той кандидат, який позиціонує себе як "приборкувач України". Тієї "дурненької", на думку більшости росіян, яка не розуміла власного щастя бути у вічній і непорушній дружбі з Росією. Час уже її повернути в "лоно сім'ї"...

Сьогодні Медведєв явно дає бій Путіну на українському іміджевому полі. Він усією своєю поведінкою під час візиту підкреслював, хто в українському домі хазяїн. При цьому в багатьох моментах "відстроювався" від Путіна. Президент РФ обходиться без відвертих грубощів, без "мочилова в сортирі", "хануриків" і "зжованих краваток". Короткі стріляючі репліки типу "так працювати – доведеться", "я не знаю, чи всі міністри у вас уміють на комп'ютері працювати, це треба перевірити. Я своїх перевіряю". Залишалося додати – "і ваших перевірю"...

Медведєв свідомо проходив відгукнувся про "експромт" Путіна щодо злиття "Газпрому" і "Нафтогазу". Зате видав власний і досить войовничий "експромт" про вступ України до ОДКБ.

Це щодо вербальної поведінки. А щодо невербальної – свої візуальні враження передає кореспондент австрійської газети Wirtschaftsblatt: "Розміри – поняття відносне. Так, український президент Віктор Янукович при вазі понад 110 кілограмів має зріст 1,95. Але поруч із порівняно дрібним російським колегою Дмитром Медведєвим (1,58) політичний важковаговик перетворюється на кімнатного песика. Дивно спостерігати, як Янукович перед Москвою в переносному сенсі "стоїть на задніх лапках".

...І лишилася на пам'ять українським "чукчам" розписна чашечка, з якої російський "геолог глибокого буріння" пив зелений чайок. І сакраментальне запитання: "Чого приїздив-то?"...

УНІАН

МЕТАМОРФОЗИ ЧАСУ

ЗАГЛЯНЬМО, БРАТТЯ, У СЛОВНИК!

Юзик ДОПИТЛИВИЙ

Аншлюс (нім. Anschluβ, букв. – приєднання).

Імперіалістична політика загарбання Австрії Німеччиною проводилась німецьким імперіалізмом після Першої світової війни, особливо після встановлення в Німеччині 1933 року нацистської диктатури. Аншлюс був здійснений нацистською Німеччиною 1938 року Незалежність Австрії відновлена 1945 року внаслідок розгрому гітлерівської Німеччини.

Нагазована Кремлем Європа забула уроки минулого. То бодай би словники хоч читала! Партнерка Німеччини за пактом Ріббентропа-Молотова Росія за правління Путіна (має досвід спілкування німецькою, бо не лише впродовж тривалого часу був агентом КДБ у Німеччині, а, мабуть, не марнував часу і вивчав досвід цієї держави часів Адольфа з першоджерел), вирішила проковтнути всю Європу, поки вона спить, зігріта російським газом. Засновані КДБ інститути у Москві трудяться на повну силу, розробляючи окремі підходи (читай сценарії) для кожної держави зокрема. Яка повага!

Грузинам показали військову міць, перед тим опрацювавши правлячу коаліцію. Результат – анексували шмат території.

Анексія (лат. annexio – приєднання) – загарбання, насильницьке приєднання державою території, яка належить іншій державі або народу. Анексія є грубим порушенням норм міжнародного права.

Полякам продемонстрували своє терористичне мистецтво, якщо до цього злочину можна вжити таке високе слово. Свого часу збили літак Сікорського над Гібралтаром і створили Варшавський договір, а може пакт (див. у словник). А тепер кремлівські агресори одним махом ліквідували всю польську верхівку одразу після озвучення наявності родовищ сланцевого газу в Польщі. Дав би Бог сили і насnаги розібратися польській нації, хто у неї друг, а хто ворог. Адже є самописці та визнане польською військовою прокуратурою 29.04.10 р. відео другої Катинської катастрофи.

Італійцеві Берлусконі та німкені Меркель газпромівська Москва запропонувала вигідні контракти при спорудженні газоводів в обхід України й Польщі. Саркозі, який виявив абсолютну безпорадність під час російсько-грузинського конфлікту, теж щось отримав за зраду грузинського народу. "Британський корабель" пихато плаває у Північному морі й зазирає на континент виключно у власних потребах. Австрія, забувши про власний аншлюс, як свідчать деякі сайти, готує міжнародних терористів для ФСБ. Хоча міністерка внутрішніх справ Австрії заперечує.

Кожному своє підготували. А за відсутності де-голлів, черчіллів, аденауерів, пілсудських нікому й голову підняти. Не те що кулаком по столі гримнути. Кремлю ж може не сподобатися. Ще відбере обіцяне.

Спить вдоволена у своєму ліжку Європа. Аби не стало тепле ліжко смертним одром.

Україні, як завжди, "щастить" найбільше. Їй вготовано, мабуть, найгірший сценарій за те, що вона гордо підняла свій прапор на

Майдані без санкції Москви. Підняла й не втримала. Отруєння Президента, розбрат революційної коаліції (подібно до Грузії та Киргизії) завдяки підсадженим заздалегідь у неї качкам – це лише штрихи сценарію. Так вам, мазепинцям, петлюрівцям, бандерівцям!!! І знову Європа прижмурила очі на Україну, яку сприймають там не інакше, як корок у газових трубах, що йдуть на Захід. Не хотіла бачити її у 1919–1921 рр., не зауважила 1932–1933, не помітила у 1939–1945 рр. Не хоче чути й тепер української України...

Новообрана меншиною влада рада старатися. Наліво й направо щедро роздає нею не створене, а відтак не своє. Хочете Крим? Будь ласка. Не спитали й татар. Хочете Бандеру й Шухевича? Авжеж, беріть. А далі що? Літаки, атомну енергетику, суднобудування, транспорт. Мову, культуру, історію вже теж пообіцяли. Взялися навіть за футбол. Суркіси, виявляється, ведуть переговори щодо об'єднання російської та української футбольної першості. Одне слово – аншлюс із бліцкригом, від якого роздрібленим національно-патріотичним силам годі оговтатися і щось протиставити.

Бліцкриг (нім. – блискавична війна) – авантюристична теорія ведення агресивної війни, розрахована на капітуляцію противника в найкоротші терміни... На цьому будували свою військову доктрину німецькі імперіалізм і нацизм. Як видно, друзі по пакту – здібні учні. За сценарієм для українців, які люблять традиції, ганебний пакт підписали у Харкові, облюбованому свого часу більшовиками-ленінцями. А виставку про так звану волинську різанину розгорнули в Українському домі, колишньому музеї імені відомого німецького шпигуна. Реваншуються по повній програмі.

Хтось наївний казав, що на троні не зраджують. Ще й як зраджують. Зрештою, чи можна вважати зайд і окупантів зрадниками?!? Запроданцем можна назвати лише Литвина, який повторив "подвиг" Мороза. А потім під яєчний обстріл, прикрившись "регіональною" парасолькою, провів ганебну ратифікацію (дивись словник), коли в залі зареєструвалося лише 211 нардепів. А що каже Європа? У стані газової анестезії запевняє, що все буде гаразд.

Анестезія (грец. – нечутливість) – часткова або повна втрата чутливості; знеболювання.

Друзі, робімо щось розумне, путнє! Доки Путін не сплів нам "лапті", а Медведєв не зробив нам ще якоїсь послуги.

Читаймо, браття, не лише словники! Соромно перед нашими Героями! Рятуймо Україну!

У газеті "Нація і держава" за 6 квітня ц.р. було вміщено відкритого листа В.Андрушка голові Верховного суду України пану В.Онопенку.

Оскільки питання, що його порушує шановний В.Андрушко, є резонансним і вкотре підтверджує заангажованість наших судів, публікуємо відкритого листа нашого читача до Генпрокуратури.

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

Генеральній прокуратурі України

Шановна прокуратуро! Недавно Верховний Суд України повідомив мені, що копії моїх звернень направлені вам на розгляд і результати розгляду ви повинні мені повідомити. А я вважаю за потрібне сказати вам, що з такими зверненнями звертаюсь в наше правосуддя вже 10 років (!), але на конкретні мої повідомлення про завідомо неправосудне рішення суду, ст. 375 Кримінального Кодексу, наша юстиція жодного разу не заперечила моїх звинувачень, а робила вигляд, ніби їй нічого про злочин не відомо і в такий спосіб прикривала злочинних суддів. Я не знаю, як ви поставитесь до цієї справи, але ви повинні діяти згідно з нашими юридичними законами, конституцією, й тоді моя судова справа буде справедливо вирішена. А тепер я наведу декілька фактів злочинного вирішення моєї судової справи, що доводить необхідність її перегляду, отже:

Наклепник-відповідач каже, що мій батько в час Другої світової війни був зрадником, прислужником німецьких окупантів (батько – політичний емігрант; помер у США). Відповідач користується свідками, які батька не знали, не бачили, а тільки чули про його зрадницьку поведінку від інших людей, але тих, від кого чули, не існує. Зрозуміло, що такі свідчення не можуть бути доказом чиєїсь вини, тим більше, що є докази, що ці "свідки" – фальшиві. Але брехливому відповідачу та фальшивим суддям такі "свідки" потрібні.

Як видно з рішення суду та публікацій відповідача, до "осіб-зрадників" він зараховує і мою матір та мого дядька, які, залишивши все своє майно, повтікали з дому, щоб "свята правда грішних дома не знайшла". Рятуючись від "святої правди", – комуністичних репресій, моя мати після війни змушена була із неповнолітнім мною жити в іншому районі, то чим конкретно вона завинила перед "святою правдою"? Які конкретно її гріхи знає відповідач і суд?

Суду відомо, що держава дала мені компенсацію за забране комуністами майно моїх батьків. Суд знає, що компенсація дається за майно тільки тих, які жодного злочину не вчинили. Суд не заперечує справедливості компенсації, але рівночасно погоджується з відповідачем, що мої батьки були злочинцями, ворогами народу. Таке рішення суду не тільки злочинне, а й безглузде і в такому вигляді не може бути офіційним документом.

Подібного кривосуддя в рішенні суду є більше, але важливо й те, що моїх суддів та причетних до цієї справи івано-франківських прокурорів вже декілька років публічно називаю кримінальними злочинцями, йолопами, а вони мовчки терплять мою "наругу", зрозуміло тому, що кажу про них правду.

Моє життя в минулому склалось так, що за мою боротьбу за незалежність України я кільканадцять років пробув у комуністичний неволі та зазнав чимало інших знущань... Наша держава мене двічі реабілітувала, а Президент України за мою правозахисну діяльність нагородив мене орденом "За мужність" першого ступеня. То чому вже в наш час я маю конфлікт з таким кривосуддям, такими негідниками?! Хіба це не глум над патріотами України, нашою юстицією, нашою незалежністю?! Вас це не обурює?!

Думаю, що з цим відкритим листом ознайомляться тисячі, але не думаю, що знайдеться розумна, чесна людина, яка не погоджувалась би зі мною. Нічого зі сказаного мною не зможете заперечити і ви, але ваше ставлення до цієї справи доведе, хто ви, чиї інтереси захищаєте.

То на все добре, панове прокурори!

Володимир АНДРУШКО,
м. Надвірна

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ГЕРОЇЧНА ЕСТАФЕТА ПОКОЛІНЬ

1775 року, коли москалі Катерини ІІ зруйнували Запорозьку Січ, наші козаки, які пробились з оточення, взяли з собою за Дунай образ заступниці – Пресвятої Богородиці, який допомагав творити сторінки українського героїчного літопису.

Золотими літерами на тих сторінках вписано боротьбу Наддніпрянщини у 1917–1922 роках, Євгена Коновальця – творця ОУН, Січових стрільців та Карпатську Україну.

Потім було 30 червня 1941 року – славетна дата в історії України. "Волею українського народу, ОУН під проводом Степана Бандери проголошує відновлення Української Самостійної Держави..." – такі слова тогочасні засоби інформації сповістили на увесь світ! Після нашестя коричневої чуми активізувалось збройне підпілля, постала легендарна УПА.

"Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за неї!" – з такими словами на вустах українці зі скорострілами в руках йшли до криївок. Пізніше Українська Головна Визвольна Рада очолила політичний процес визволення.

Не вщухала боротьба навіть за окупаційного совіцького режиму. Під образом заступниці жили та діяли Алла Горська, Володимир Івасюк, Олекса Тихий, Василь Стус та десятки й десятки інших українців, які не підкорилися режимові. А завершилось це живим ланцюгом від Львова до Киева. Пам'ятаєте?

Проте антиукраїнський режим не почив. Він існує, перефарбовуючись та змінюючи форми. Він продовжує нищити нас. Ігор Білозір, Михайло Бойчишин, Іван Гавдида, В'ячеслав Чорновіл, Максим Чайка вписали свої імена у сторінки літопису.

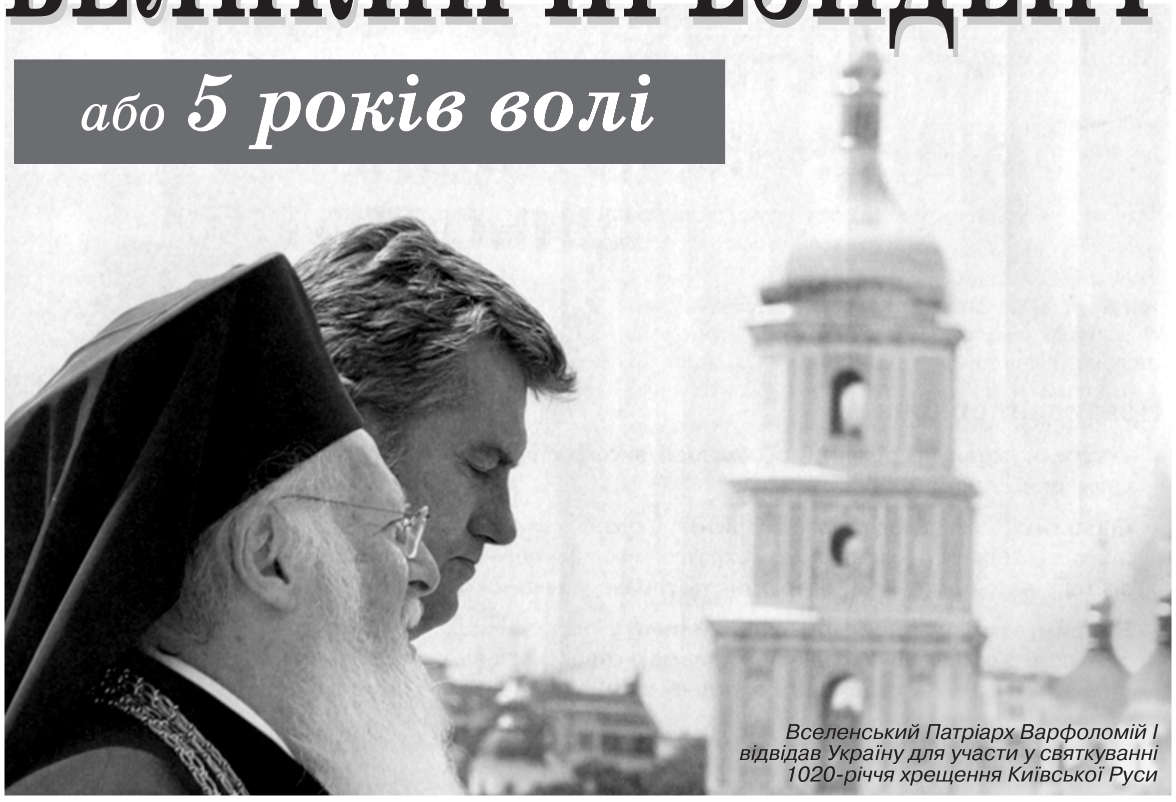
Отже: ні просьби, ні грозьби, ні тортури, ні катування, ні гено-, ні етно-, ні лінгвоцид, ні каторжна праця до скону не спромоглись вибити волелюбного духу, який, мов та неопалима купина, мов той фенікс, відроджується знов і знов. Естафету поколінь не зупинити!

Теодор ВАРАВА,
учасник бойових дій УПА, м. Червоноград

ЧИН І ЧЕСТЬ

ВЕЛИКИЙ ПРЕЗИДЕНТ

або 5 років волі

Вселенський Патріарх Варфоломій I відвідав Україну для участи у святкуванні 1020-річчя хрещення Київської Руси

Олег ЧОРНОГУЗ

Я не дивуюся, коли вічний трупоїд сьогодні витирає свої брудні ноги й черевики об пам'ять Віктора Ющенка. Завтра ж, коли остаточно витре черевики, але не встигне очистити душу від гріхів, сидітиме, як кожен раб, який зробив свою справу, у "братній" буцегарні і шкрябатиме на стіні ламаною ложкою, яку йому дадуть разом з баландою: "Дорогий Вікторе Андрійовичу, пробачте, що не зрозумів вас і не усвідомив, що таке воля, яка так легко далася, і що таке диктатура, яку я тепер так важко переживаю. Вибачте, дорогий Ви мій, мене дурного. А чи побачу я колись небо України?! Тут сидів Вася".

Так, є за що критикувати Віктора Андрійовича. Він по доброті своїй нагороджував "липові авторитети" орденами "Свободи", які не хотіли тієї Свободи і не голосували за неї. Чомусь і він присвоював Героїв тим, у кого нічого героїчного не було, крім фальшивої слави чи кон'юнктурної вдачі пристосуванства. Вони не віддавали свого молодого життя за волю людини, нації, за волю України й українського народу. Він помилявся, але хто з нас не помилявся...

Ви плещете сьогодні язиками, радісно танцюєте на живому трупі, вважаючи це геройством. Ставши на його груди, хочете возвеличитися, нікчеми, самі. Хочете показати, що ви на цілі груди стали вищими, аби сильні світу сього вас обов'язково помітили. Але ви смішні, бо не бачите себе збоку. Ви не усвідомлюєте себе. Ви не усвідомлюєте, що стали нижчими, або зовсім низькими, закопавшись з головою у гній і твань ганьби і безстидства. Покайтеся. А якщо не каєтесь і не покаєтесь, то хоч прикусіть язика, щоб завтра соромно вам не стало, якщо вам ще не соромно сьогодні?!

Нинішньої холодної і довгої політичної весни з московського вирію повертаються в рідну Україну білоконі, боделани, бакаї... А деякі цушки уже навіть звили гнізда в уряді Азарова. Ось вам і наслідки...Їм уже сьогодні Віктор Ющенко не загрожує. Сьогодні повисла ця загроза над чесними людьми: чесними суддями, студентами, інтелігенцією, журналістами, борцям за рідне слово, за рідну освіту, за свою історію і свою церкву. Тепер уже їм світять тюрми. Переповнені тюрми.

А якщо здійсниться мрія Семиноженка – "Союз на трьох", то може нас грішних й Сибіром ощасливлять. Радуйтеся, братове. Витираєте ноги об Віктора Ющенка. Набрид демократ, хотіли диктатора. Його привид вже ходить столицею Запорозького козацтва. Ходить Таврією, Одесою і сіє перші смерті. Завтра матимете диктатора. Потерпіть трохи. Минуло небагато часу, і такі "успіхи" уже на просвітницько-науковій ниві. Ниві, де мала б виховуватися любов до рідного народу, тепер тут причіплюватимуть ненависть до нього. На посаді ж міністра освіти – українофоб і україножер. Минуло ще тільки 30 днів, як 30 срібних, а вже із сайту нового президента щезла сторінка з історією про Голодомор. Мине ще стільки ж і щезне вивчення у школі української історії. Минуло тільки 30 днів, а вже палять українські підручники. Завтра палитимуть саму історію. А "достовірну" і "об'єктивну" напишуть нашим дітям у Москві: за указом Медведєва– Путіна ("історик" уже їздив на консультацію). Спочатку там створять, як завжди, "Комісію для створення записок (!!!) про найстародавнішу історію Росії" під керівництвом і суворим наглядом графа Шувалова. Потім призначать 10 осіб, на чолі з німцем Г.Ф.Міллером. Може, й Д.Табачника запросять як генерального консультанта. За цю ж історичну справу візьмуться історик Болтін, відомий усім нам Мусін-Пушкін, в якого оригінали горять, а копії залишаються і, звичайно, уже названий вище Г.Ф.Міллер.

Минуло тільки 30 днів, а вже не потрібна затуліним друга російська мова в Україні – усюди й так панує московська – заявляє він: і в адміністрації Президента, і в кабінетах й коридорах прем'єр-міністра, і, що найдивовижніше, – навіть у кабмінівських туалетах. Радуйся, Конституційний суд. Радуйся пане Стрижак, голова КС. Ви, вчорашній пригноблений, заговорили вільно, без остраху московською мовою. На радість Табачнику і Колєсніченку. А особливо Путіну і Затуліну. Радуйтесь. Ви скасували у постколоніальній державі закон, за яким мають розмовляти рідною мовою вчителя і учні українських шкіл під час перерви, тепер вони розмовлятимуть і на уроках, і в судах, і в прокуратурах мовою вчорашнього колонізатора і кричатимуть мовою окупанта, ображаючи державний синьо-жовтий прапор, називаючи його в Українському парламенті "рядном". Радуйтесь, бо ніхто ж на ці випади – ані пари з конституційних уст.

Вчора ми мали великого Президента. Але хіба він перший в нашій історії, якого ми зрадили? Хіба до нього не було Івана Виговського, Петра Дорошенка, Івана Мазепи, Павла Скоропадського? Радуйтесь, пігмеї з курячим мисленням. Радуйтесь і затуліть рота, як вам радить Затулін. Навіть у власному туалеті. Всюди панує московська мова і далі ще більш пануватиме. Може, "папуаси" з Карпатських гір опиратимуться. То Табачник їх швидко заспокоїть – віддасть до Польщі. Решту розкидає по закутках: румунських, чеських, угорських. За теорією Данила Яневського, – ще одного доктора від історичних наук. Радуйтесь, бо ж хоч якась частина України потрапить до Європи, в НАТО, в Євросоюз. Решту – в Чечню, Абхазію, Південну Осетію... Росія велика. Там сусідів багато. З усіма щодня треба воювати. А де взяти стільки безкоштовного м'яса для цинкових трун? Не одними ж росіянами чужі землі удобрювати? Чому б туди для жирности гірських порід ще й салоїдів не додати?

А якщо прийде українізація, як Путін заявляє, і в Російській Федерації почнуться кольорові революції?! Зокрема, в автономних республіках: Татарстані, Дагестані, Чувашії, Бурятії, Ханти-Мансійському окрузі? І там українські сержанти знадобляться. Порядок наводитимуть. У себе ж не зуміли навести. А під чужою рукою ходитимемо струнко і на витяжку. І вірно служитимемо. За солоненький хвіст оселедця на ім'я Івась, щоб стало солодко нашим "воріженькам". Відповідно до присяги: царю і новому отєчєству. Радуйтесь, українці, радуйтесь. Все це називатиметься "Слов'янський союз". Киргизів і всяких там чучмеків туди не братимуть. Хіба вихрестяться. То чому б у "Союз на трьох" не підкинути вітчизняного виробника – українського й білоруського солдата. Ринок великий, просторий: від Байкалу до самого Західного Бугу. Є що захищати і є з ким воювати.

Радуйтесь, немислячі.

Я сьогодні, може востаннє, кажу: я ще вчора щасливий був. Я жив в епоху, коли моєю державою правив Великий Президент. Президент мого народу, який хотів повернути народові історичну пам'ять, його ідентичність, який постійно казав Народові: ви маєте усвідомити, що ви господарі на своїй землі. Ви і тільки Ви, і більше ніхто. Ви, українці, – великий європейський народ з давньою історією. Ви, як казав Великий Святослав Хоробрий, йдучи на "Ви", маєте залишитися таким же великим і могутнім народом, не стаючи на коліна ні перед ким. Саме він, мій Великий Президент, президент мого 5-відсоткового народу, застерігав нас від трагічного майбутнього, через призму минулого – Голодомору. Він мало не щодня говорив нам: "Український Народе, ви маєте усвідомити, якщо ви не зрозумієте свого трагічного минулого, завтра знову опинитеся на узбіччі історії, над черговою політичною прірвою, звідки уже вам вороття не буде. Схаменіться і не станьте знову батуринськими носами. Я не випадково відреставрував Батурин – цей гіркий і кривавий символ ще однієї всеукраїнської трагедії. Прислухайтесь до сердець безвинно убієнних".

Він ще вчора хотів нам дати перший урок з історії України. Він хотів пояснити нам, сліпим і незрячим, якщо ми не згадуватимемо свого минулого, ми не матимемо свого майбутнього. Він хотів нам процитувати великого дагестанського поета Расула Гамзатова, сказавши: "Той, хто вистрілить у своє минуле з пістолета, у того майбутнє вистрілить з гармати".

Сьогодні воно вже вистрілило з уст президента Віктора Януковича. Він з високої трибуни перед європейським світом, перед усім світом зазначив, що Геноцид українського народу – це вигадка попереднього президента. Що від голоду в 1932–33 роках страждали мало не всі народи московської червоної імперії. Хочеться сказати новообраному президенту, який зняв зі свого сайту сторінку про Голодомор в Україні: дозвольте з вами не погодитися. Очевидно, підручні Віктора Федоровича підвели під дурного хату і виставили Президента в Європі на посміховисько перед усім світом. Я наведу одну цитату видатного англійського історика, професора університету Лондона Дейвіса Нормана: "Українці стали жертвами найбільших рукотворних (!!!) катастроф на континенті і загального геноциду. Їхні втрати під час колективізації 1930-х р., терору та голодомору 1932–33 рр. та нищень Другої світової війни мають бути близькими до 20 мільйонів чоловік". Радники Президента В.Януковича з англійським істориком можуть не погодитися. Він, мовляв, не може знати так нашу історію, як ми. Припустимо, я з цим погоджуюся, але за умови – треба усім нам погодитися із "батьком Сталіним", якого сьогодні чи не найбільше люблять у Запоріжжі вчорашні "козаки". Або повірити його підручним – Молотову, Кагановичу, Хатаєвичу, Постишеву. Тоді й процитую із цих "сов. секретних" матеріалів, які якимось дивом не потрапили під липкі руки Д.Табачника, кілька фактів.

У жовтні 1932 року в Україну прибула надзвичайна хлібозаготівельна комісія під керівництвом Молотова. Московські "діячі" вибрали увесь хліб за допомогою наших "буксирів" – московських холуїв. Типу наших цибенків, колісніченків, мірошниченків. Вимели з українських засіків усе до зернини і відправили на підтримку Сполучених Штатів Америки. У своїй відомій записці Молотов "батьку Сталіну" документально доповів. Але "учителя всіх народів" ця молотівська цидулка не задовольнила, і він радить ЦК КП(б)У прийняти спеціальну Постанову по Україні. Така Постанова була прийнята 18 листопада того ж 1932 року спочатку в Москві. Називалася вона "О мерах по усилению хлебозаготовок", а через 2 дні її продублював і в Києві Раднарком УРСР. Сталін з доповіді Молотова знав, що в українських селян не залишилося зерна навіть на посіви. Але справа стосувалася не хліба, а життя українських бунтівних селян, і саме тому 1 січня 1933 року Сталін надсилає до Харкова телеграму з таким змістом (я навмисне не перекладаю, аби її краще зрозумів штат радників з російськомовної Адміністрації нинішнього президента, які на кожному коридорному кроці порушують Конституцію): "Если найдут скрытое от учета или разворованное зерно, тогда советская власть будет действовать в соответствии с законом от 7 августа 1932 года". Цей сталінський закон українські селяни охрестили "законом про п'ять колосків". Він прирівнювався до смертної кари, або в кращому випадку – до 10 років з висилкою до Сибіру.

Але є ще один архівний документ, який дивом вислизнув з липких рук нинішнього міністра освіти, від 22 січня 1933 року "Предложить уполнаркомпути (т. Лаврищеву) и ЮЖОКТО ГПУ (пізніше – НКВД, КДБ – прим. **О.Ч.**) немедленно дать указания всем железнодорожным станциям о прекращении продажи билетов за пределы Украины крестьянам...

Секретарь ЦК КП(б)У М. Хатаевич".

Саме тоді в Україні, до відома нинішнього президента і його горе-радників, з'явилися так звані "заградительные отряды по борьбе с миграцией украинского крестьянства внутри страны". Не російського, не польського, не єврейського, а саме українського. Якщо цього нинішньому пану президенту мало і він досі має сумніви в геноциді українського народу, то подам ще один документ. Хай кращий архіваріус України Д.Табачник перевірить. Датований він 1933 роком. Це після того, як уже бульдозерами зрівняли "братські могили" над українськими дітьми, жінками і чоловіками.

Продовження. Початок у минулому числі.

Далі буде.

ДЗВОНИ ЧОРНОБИЛЯ

ТАЄМНИЦІ ЧОРНОБИЛЬСЬКОГО ВИБУХУ

Юрій ТИМОЩУК

Попробував було тоді перший секретар ЦК Компартії України Володимир Щербицький переконати генсека ЦК КПРС Михайла Горбачова в недоцільності та небезпеці першотравневої демонстрації в Києві. Але, почувши погрози здати партквиток, відступив. Виявилось, що дорожчим від здоров'я та життя сотень, тисяч українців стали шматок паперу і особисті інтереси партійного васала. Не подала голосу протесту у той час і Голова Верховної Ради УРСР Валентина Шевченко, зрадивши українців. А чесний академік не зміг перенести такої наруги над людьми. Знаючи її трагічні наслідки для демонстрантів, він застрелився.

Доказ другий. На гасіння пожежі в ядерному реакторі четвертого енергоблоку кинули, як і в роки минулої війни на німецькі бетонні укріплення і танки, відловлених військовими комісарами та міліцією українських резервістів, абсолютно не підготовлених, без засобів захисту. Головним чином, то були українські трударі-землероби і робітники, котрі і гадки не мали, куди посилають усіх їх, зведених у 232-й батальйон смертників, як його пізніше нарекли. При цьому цивільні і військові чиновники свідомо нічого не зробили для того, щоб скласти поіменний список людей, віддати наказом і документально провести створення цього батальйону та поставлене йому завдання. Це випадкове недбальство чи свідомі дії, розраховані на те, що всі резервісти негайно вимруть, і ніхто не дізнається про цей злочин?

Небагато бійців цього батальйону залишилось сьогодні в живих, але жоден так і не отримав статусу чорнобильця-ліквідатора аварії, бо не має такого документу, котрий формально підтверджує їхню найпершу участь у ліквідації аварії. І поки без найменшого досвіду і засобів особистого захисту мобілізовані до війська вчорашні колгоспники отримували смертельні дози радіації, чомусь не були задіяні спеціально підготовлені і оснащені необхідними приладами, технікою і засобами захисту хімічні війська. А чому так сталось?

По-перше, вірогідно тому, що військові фахівці з однією марлевою пов'язкою на обличчі та лопатою в руках не пішли би в ядерне пекло, добре знаючи про високі ризики для власного здоров'я.

По-друге, в тих військах легко служити у мирний час. Тому на офіцерських посадах перебувало багато росіян, котрі не бажали вмирати від радіації "за хохлов", хоч своїм корінням трагедія на ЧАЕС сягає до самих стін московського Кремля. Відтак найпростішим і вигідним виявився варіант з використанням виловлених українців-чорнорубашечників, яких так охрестили ще в роки минулої війни, яких і жбурнули в жерло реактора в надії, що не виживуть. А вони ще й досі вмирають мученицькою смертю, не маючи статусу ліквідатора і передбачених соціальних пільг. Проте ділки і пройдисвіти за гроші такі папери придбали і користуються ними. Тому вже давно назріла необхідність провести люстрацію, переоблік чорнобильців-ліквідаторів. Тоді добра їх половина відсіється, і буде поповнення для бюджету.

Доказ третій. Влітку 1985 року, після перезавантаження активної зони, стався вибух ядерного реактора на атомному підводному човні Тихоокеанського флоту прямо біля заводського причалу. Тоді загинуло більше десятка людей. У той час автор цих рядків вже був старшим по стійним кореспондентом газети "Красная звезда" по цьому флоту.

Повертаючись на службовому автомобілі з віддаленого гарнізону, де розглядав скаргу (в ті роки це була свята справа), здивувався, побачивши на постах військових автомобільних інспекторів, повністю споряджених у хімічні захисні комплекти. Коли поцікавився, що сталось, ті пояснили: проводиться навчання. Можливо, військово-політичному керівництву тоді вдалося б зберегти "державну таємницю". Але у той час в одному з піонерських таборів, що знаходився неподалік, відпочивали діти з Японії. А у них на шиї кожного – постійно висів малесенький дозиметр. І тільки-но увійшли ті в воду, як раптом вискочили, мов ошпарені, бо затріщали дозиметри, показавши високий рівень радіаційного забруднення. Продукти від вибуху реактора морською течією понесло по узбережжю. Японські вихователі негайно сповістили про це своє консульство у Владивостоку. Так ця аварія отримала міжнародний розголос.

А в цей час на заводі були розгорнуті масштабні роботи з дезактивації забрудненої території. Військовики, котрі отримали небезпечні дози радіаційного ураження, були звільнені у запас. Знаково, що командиром цього атомоходу був мій земляк з Луцька капітан другого рангу Лук'ян Федчик. Військове командування і керівники від промисловості головним винуватцем призначили його самого, котрий нібито не забезпечив належних умов з техніки безпеки для відповідальних робіт при заміні активної зони ядерного реактора. Хоч насправді, як він мені розповідав, причиною стало звичайнісіньке недбальство представників промисловости.

Коли почали накривати масивне вічко реактора, то з'ясувалось, що під ним хтось із членів бригади залишив звичайнісінький зварювальний електрод. Треба було знову піднімати масивну конструкцію, щоб його видалити, а спеціальний пристрій вже демонтували. Щоб зібрати знову, потрібно багато часу. А тут у одного із фахівців від ядерного підприємства (увага!) на цей день припала ювілейна дата від народження. В ресторані вже були замовлені і накриті святкові столи. Тому, щоб прискорити робочий процес, вирішили вони підняти вічко реактора тридцятитонним портовим краном, аби з-під нього дістати електрод.

Такі дії можна порівняти з рішенням майстра, котрий взявся ремонтувати годинник з використанням не спеціальних для таких цілей інструментів, а молотком та зубилом. При спробі підірвати вічко, кран зробив різкий та потужний ривок, від якого регулюючі стержні не поступово, а миттєво опустились в активну зону реактора. Виникла некерована ядерна реакція, котра завершилась вибухом, руйнацією човна і смертю більше десятка людей та радіаційним забрудненням території.

Але цієї правди немає у висновках жодної комісії. Відповідальним за аварію призначили командира атомохода, звинувативши його в тому, що не забезпечив належних умов для виконання складних робіт.

Цей приклад мною наведений для того, щоб зосередити увагу читача ще на одному питанні. А саме: чому досвід з ліквідації аварії на атомоході не був розсекречений і використаний на ЧАЕС? Адже на його базі вдалося б уникнути багатьох жертв.

За цим постає ще одне. А що завадило замість українських сільських мужиків-чорнорубашечників призвати десятки, якщо не сотні по Союзу таких як капітан другого рангу Федчик, котрі, володіючи навичками з ліквідації ядерних аварій, могли вміло організувати дії ліквідаторів. Тим більше, що на субмарині і на ЧАЕС аварії схожі за причинами та наслідками. Чи не тому, що після зазначених у звітах так званих "електротехнічних випробовувань" планувалося провести їх і на людях?

Тепер надбанням гласности стали оприлюднені жахливі факти того, як для перевірки впливу бойових можливостей винайденої ядерної зброї на техніку, споруди і живу силу радянське військово-політичне керівництво у 50-ті роки наносило фактичні ядерні удари по бойових порядках, в яких були розгорнуті цілі дивізії Червоної Армії. При цьому і села та містечка в Росії свідомо забруднювались радіаційним пилом потайки від міського населення, щоб випробувати поражаючі фактори радіаційного випромінювання.

Не можна виключати і версії про те, що в якості об'єкта для ядерного удару була використана сама атомна електростанція. Адже тут не потрібні ракетні носії ядерних боєголовок, котрі можна перехопити і знищити в польоті.

Багато хто з нас, мабуть, пам'ятає, як нині вже покійний генерал Олександр Лебедь заявляв, що йому достеменно відомо про виготовлення десяти ядерних валізок, таких собі чепурних дипломатів з вмонтованими в них ядерними зарядами. Такі міни можна непомітно прилаштувати будь-де і по радіотелефону чи по мобільнику привести в дію. А де зараз ті валізки? Ніхто не відає.

Хоч як би там було, але саме катастрофа на ЧАЕС примусила керівництво багатьох держав з усією відповідальністю замислитись над небезпекою і безперспективністю ядерної зброї. Особливо надвеликими ризиками від потрапляння останньої до рук терористів. На початку квітня поточного року навіть відбулась міжнародна конференція, присвячена запобіганню ядерного тероризму, на якій наш президент поспішив відмовитись від високозбагаченого урану-235. А президенти США та Росії домовились про скорочення ядерних арсеналів. У цьому контексті варто нагадати і те, що у вісімдесяті роки президент США Рональд Рейган розгорнув програму "Зоряних війн" з метою нанесення ядерних ударів з космосу. А чорнобильський вибух показав, що зовсім не потрібно лізти на небеса, коли такого ж ефекту можна досягти ядерною валізкою, прилаштованою поблизу такого об'єкту, як АЕС, підірвавши її сигналом по радіо чи стільниковому телефону. Тому згорнули США цю програму і навіть про неї не згадують.

Окрім того, чорнобильська аварія довела всьому світу, що використання ядерної зброї приведе до повного самознищення людства на планеті Земля. Адже радіоактивна чорнобильська хмара тоді досягла берегів Америки і випала там радіоактивним дощем.

Сьогодні перші і закляті противники ядерної зброї – це підводники-атомники. Наявність такої зброї взагалі нікому на землі не гарантує безпеки, а лише несе великі ризики людству. І якщо земляни такої загрози ще не усвідомили, то її, мабуть, відчули наші розумні брати по Всесвіту.

Ми бачили НЛО не лише літаючими, але плаваючими під водою. Через їхні сигнали, які нагадують звук "ква", їх нарекли "квакерами". Ці сигнали підводники, які місяцями перебувають в океанських глибинах, постійно ловлять гідрофонами. На жаль, ще нікому не вдалось їх розшифрувати. Можливо, хтось намагається про щось нас попередити чи вийти на контакт. І з'являються вони обов'язково під час стрільби балістичними ракетами за зосередження декількох стратегічних крейсерів.

Траплялись і випадки агресивности. Невідомими підводними цілями була атакована атомна субмарина США. Командир вирішив випередити нерозпізнану групову підводну ціль, що стрімко йшла атакою на нього. Вдарив торпедами, але і сам атомохід загинув. По запеленгованому вибуху стаціонарними гідрофонами тоді вдалось визначити місце вибуху, де і лежали уламки. Згодом рятівники підняли деякі з них і здивувались – серед них виявились частини об'єкта неземного походження. Коли почався шторм, довелось тимчасово роботи припинити. Та коли через декілька днів повернулись з наміром їх продовжити, на дні не виявили жодного із залишених там уламків (!?).

Ми вже не встигаємо слідкувати за катаклізмами в різних куточках планети у вигляді землетрусів, цунамі, повеней, пожеж, зсувів ґрунту, епідемій, в яких десятками і сотнями тисяч гинуть люди. Тому цілком безглуздим буде долучити до них ще і свої рукотворні руйнування.

А наша Україна вже перетворилась у державу ліквідаторів та пільговиків. Українці постійно ліквідовують наслідки недолугої діяльности бездарного державного керівництва, яке призводить до повеней, забруднення води, повітря України та всього довкілля. Вже звикли усувати наслідки пожеж, завалів у шахтах, рухнувших будівель, підірваних військових арсеналів, транспортних аварій, навіть масово знищеної у водосховищі мертвої риби, котра може забруднити питну воду.

Важливо зазначити, що за кожним таким явищем проглядають недбальство, непрофесійність та бездарність осіб, котрі за гроші проникли до важелів державного керівництва і ведуть Україну злочинним шляхом аварій і катастроф. Щоб уникнути відповідальности, вони і далі свої злочини будуть маскувати грифами секретности. Тому всі дослідницькі роботи, експерименти, діяльність спецслужб повинні перебувати під постійним контролем громадкости.

Закінчення.
Початок №№ 16–17.

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

ГЕОСТРАТЕГІЧНИЙ НОНСЕНС

Петро МАСЛЯК

У будь-якій справі, в кожному явищі і процесі, які стосуються людського суспільства, завжди присутні речі як об'єктивні, тобто незалежні від бажання і волі людей, так і суб'єктивні, які в тій чи іншій мірі визначаються зусиллями суспільства і його окремих видатних представників. Не є, навіть у принципі не може бути відмінною в цьому сенсі і Україна. Все те, що відбувається в нас нині, вже десь було. Один з основоположних наукових методів є метод аналогій. Так ось, аналогій нашим нинішнім реаліям політичного життя у світі безліч. Однозначно очевидно, що суспільство розвивається через кризи, інакше розвиватися воно просто не може. Більш або менш протяжний еволюційний процес трансформації суспільства неодмінно переривається коротким, але надзвичайно напруженим і швидким революційним етапом. Відступ назад необхідний для того, щоб увесь бруд, все лайно, яке накопичилося в суспільстві, спливло нагору і його можна було злити або зібрати. Я називаю це ефектом або принципом цунамі, коли після повільного відступу від берега на нього навально накочується руйнівна хвиля цунамі.

Будучи засновником і завідувачем першого в країні відділу геополітики і геостратегії, я ще 1998 року почав писати футуристичний роман "Три сни українця". Він був закінчений 2000 року, а виданий тиражем одна тисяча екземплярів 2003 року. В наш час даний роман можна прочитати в Інтернеті на сайтах Українського центру і російського Самиздата. В цьому романі є все: від кохання до бойовиків, від студентських "вибриків" до витребеньок дорослих дядьків-академіків. Свого часу одна поважна пані висловила думку, що академік Масляк такого написати не міг. Клянуся, це дійсно мій твір. Роман заявлений як фантастичний, але якщо ви його прочитаєте, то неодмінно помітите, що все, що в ньому описане – футуристичне, аж до вибухів бомб у Москві, вже відбулося, відбувається чи ось-ось відбудеться. Скоро в Інтернеті з'являться й інші мої романи жанру реалістичної фантастики. Все те, що має відбутися через власну закономірність, неодмінно відбудеться, хоче цього хтось чи ні. Тому моє завдання лише зрозуміти певну закономірність і в доступному всім художньому стилі викласти її на папері. А через декілька років ви матимете можливість перевірити, наскільки цей фантастичний роман є дійсно фантастичним.

Ось вам наступний сюжет для роману з умовною назвою "Міст". З великою помпою "наша" влада оголосила разом з владою Росії про черговий "прожект" з будівництва мосту між Україною і "братньою Росією" через Керченську протоку. Звичайно, що на цьому матеріалі можна створити цілий розділ підручника з психіатрії для студентів-медиків, а також провести не один семінар зі студентами всіх ВНЗ світу. Божевілля цього рішення полягає в тому, що Україна згодилася, щоб її безпосередньо з'єднали з одним із найпроблемніших регіонів світу, яким є Північний Кавказ. Якщо після всіх тисяч терактів в Росії, які родом з Північного Кавказу, "нашій" владі нічого не дійшло, то це вже або медичний діагноз і патологія, або вони щирі вороги України і української нації.

Я не знаю, які оцінки в цілому, це тема окремого дослідження, були в парламенті у представників нашої коаліції Жовтого диявола і Диявола Червоного, тобто Партії регіонів і Комуністичної партії України, але схоже, що з географії у них були суцільні незадовільні оцінки. Подивіться на карту, що ви, такі-сякі, збирається робити. Міст же з'єднуватиме вас не з "горячо любімой" Москвою, а з Чеченею, Інгушетією, Північною Осетією, розчудовим "братнім російським" Дагестаном, просто набитими до неможливого озлобленими озброєними моджахедами Кабардино-Балкарією і Карачаєво-Черкесією тощо. Вам мало своїх проблем? То чи є у вас щось у голові? Ви хочете бепосередньо з'єднати ісламістів Північного Кавказу з ісламістами Криму?

Пам'ятаю, як божевільна київська влада після терактів у московському метро почала негайно очищати підходи до станцій київського метро і оголошувати в підземці про небезпеку терактів. Поки що, слава Богу, ми ніяким чином не причетні до війни на Північному Кавказі, тому і чекати підриву шахідами українців ніякого сенсу немає. Але якщо "п'ята колона" російського імперіалізму пошле наших хлопців на допомогу "братній Росії" на Північний Кавказ, метро почнуть підривати і у нас. Саме цього і домагається ФСБ і його диявольська філія в Україні у вигляді так званої Української православної церкви Московського патріархату.

Західним аналітикам є незрозумілою та помпа, з якою святкували цього року 9 Травня росіяни і їхні українські "підкаблучники". Здавалося б, для цього немає ніяких підстав. По-перше, економічна криза триває, тож викидати величезні гроші на паради немає сенсу. По-друге, немає вже і країни, тобто Радянського Союзу, яка перемогла. По-третє, майже не залишилося в живих безпосередніх учасників тих подій. По-четверте, "переможена" Німеччина втратила в 2,5 рази менше людей у війні, ніж переможці. По-п'яте, "переможені" Німеччина і Японія живуть одна у 10 разів краще за переможців, а друга аж у 12 разів. То хто ж тоді виграв, а хто програв? Дійсно, у них там на "переможеному" Заході і Сході "умом Росію нє понять, аршином общім нє ізмєрїть". А мені секрет розкрив один російський геополітик. Геополітика, на відміну, скажімо, від політики, надзвичайно відверта наука. І ось цей чоловік звернувся до мене зі словами: ваші діди і батьки проливали кров разом з нашими дідами і батьками, у Великій Вітчизняній війні і в Афганістані, то чому ж ви не хочете знову воювати з нами на Північному Кавказі? Ось де "собака зарита". Нам хочуть нагадати, що ми разом гинули у всіх війнах, які постійно вела і буде вести Росія, доки залишатиметься імперією. Тому чим далі ми будемо триматися від Росії, тим менша небезпека, що і нас втягнуть в чергову російську "побєдоносную" війну.

Для мене очевидно, що головним завданням російського імперіалізму і його "п'ятої колони" в Україні є відправити наших дітей, онуків, братів, батьків на бійню до Північного Кавказу, де все більше розгортається війна. Якщо раніше вона палахкотіла лише в Чечні, то нині вона там скрізь. З 900-тисячної російської армії понад 350 тисяч солдатів і офіцерів зосереджено саме на Північному Кавказі. Більше Росія мобілізувати не може. А ось в Україні нині "гуляє" понад 200 тисяч хлопців, яких цілком можна було б відправити на бійню в цей російський регіон. І навіщо нам так довго вчитися у школі, коли на Північному Кавказі "братскій русскій народ нєсьот нєвосполнімиє потєрі"? І студентів у нас з відстрочками від армії надто багато. А ви думаєте, чому це так Росія домагалася, щоб призначили пана Табачника міністром освіти і науки? Наївні! Напевно, нинішня влада в Україні саме для цього росіянами і поставлена.

Люди, будьте пильні, а то не встигнете і опам'ятатися, як ваших дітей і онуків відправлять під кулі бойовиків на Північний Кавказ задля виконання "інтернаціонального обов'язку" і в цілком обмеженому контингенті, так тисяч двісті.

КУДИ ВАС НЕСЕ, БРАТИ НАШІ?!

Ви ж під час останнього (дай Боже, щоб він був останнім!!!) розподілу нашого і спільного майна забрали від нас все, що хотіли. Навіть набагато більше, аніж належить вам, і ви щоденно, як всепланетарні жебраки, ще щось у нас просите. Соромтеся. Майте хоч трохи московської гордості. Чого вам ще не вистачає? Землі? Ви обробіть хоч ту, що простяглася на одну шосту планети і до Уралу, і поза Уралом. Не можете самі обробити – запросіть корейців, в'єтнамців. Вони, як китайці й українці, також працелюбні народи. Повчіться у них працювати. Не все життя вам тільки з багнетами на плечах по планеті неозорій бігати. Може, й не всі хочуть, щоб ви на кінчиках тих багнетів усім без винятку приносили в дім найпередовішу у світі московську культуру, релігію і цивілізацію. Не будьте такими щедрими. Залиште щось і собі. Ну, для чого вам безкоштовно просвіщати той дикий Захід чи Схід включно з Японією? Вам же казав ваш геній, якого ви спочатку обпльовували, а потім також палко полюбили, незважаючи, що в нього "хохляцьке коріння". Маю на увазі Івана Денисовича, котрий про ГУЛАГ написав. Вибачте, Олександра Солженіцина. Він же чітко вам наказував і просив, йдучи у кращі й справедливіші світи, "обустройте Росію". То облаштовуйте її. Для чого вам Чечня, Грузія, Абхазія, Південна Осетія, Дагестан, Інгушетія, а тепер ще Крим, Керченська протока, а потім й вся Україна? Ви й так відхопили від тієї України незмірно, починаючи від Стародубського полку (полк Івана Скоропадського, а нині Білгородська область, яка чомусь опинилася по той бік українського кордону) аж до Таганрога – першої столиці УССР. Щастя ваше ще й в тому, дорогі ви наші брати, що у нас така молода, без молочних зубів, українська дипломатія. Вона навіть аби й рота розтулила, то вас не вкусить, бо, по-перше, нема чим (відсутні ж і молочні зуби), а по-друге, у неї перед вами весь час її молода душа тремтить – все та душа боїться образити вас, борони Боже, навіть по-братньому.

А ви все спішите кудись. Зупиніться, "старші брати" наші. Куди вас несе?! Віддихайтесь. Скиньте чоботи, провітріть ноги з мозолями. До Індійського океану ще далеко. Та й чого ото до нього йти обов'язково через Україну, Польщу, Фінляндію, коли є коротший і пряміший шлях. Прямо з Москви на Південь, до Калькутти і Делі, а далі вже до пляжів Індійського океану. Чи ви хочете заодно прихопити й нас, українців, щоб і ми помили чоботи в Індійському океані і перейшли на літню форму військового одягу? Так воно нам ні до чого. По-перше, в тому океані, кажуть, водяться акули й електричні скати. По-друге, ми й самі південний народ. По-третє, ми найчастіше носимо чоботи на плечах, щоб вони надовше збереглися. По-четверте, у містах майже всі перейшли на черевики й босоніжки. А по-п'яте, у нас є де мити ті чоботи. А якщо заберете Чорноморський флот з нашої території і кинете якір десь біля Калькутти, то ми тоді в Чорному морі без фекалій і тіло грішне помиємо, і навіть обличчя.

Подумайте, брати наші, Бог би вас забрав від нас. Добре подумайте, бо до Індійського океану дорога дальня. А ще просив би вас, чи порадив би по-братньому: не треба постійно землю сусідів їхньою кров'ю зрошувати та удобрювати тілами їхніми. Та й тілами своїх солдатів не варто, як і тілами мирних жителів сусідніх республік чи держав. Хоч раз на них і на життя своє погляньте через об'єктив, але не снайперської гвинтівки. Вони такі ж люди, як ви, тільки трохи кращі. Бо не хочуть ні з ким воювати, ні в кого землі чужої відбирати. Ну, не карати ж їх за це смертною карою. Хай собі моляться своєму Богу чи Аллаху. Хто вже кого там вибрав. Хай розмовляють тією мовою, яку їм подарував Бог чи Аллах. Ну, чому ви хочете, щоб усі без винятку і всюди розмовляли тільки вашою мовою, жили тільки так, як ви їм накажете? Що ви за народ такий? Хто вас таких щедрих на цю землю прислав? Звідки ви тут з'явилися? З якої планети чи сузір'я, що ні на кого із землян не схожі? Що ви за плем'я таке? Войовниче і ненаситне. Коли вже ваша широка російська душа заспокоїться? І де, на якому краю землі? Дайте відповідь, як запитував вас великий українець і великий російський письменник Микола Гоголь. Відповідь не даєте. І нема вам спокою на цій землі. Ви й далі мчите кудись без вітрил і глобусу, заплющивши очі, наліті кров'ю. І де кінець тому вашому всепланетарному бігу по землі, як і де початок його? Ніхто відповісти не може, навіть російська душа, яку "умом, як і Росію, не понять". А без розуму так не хочеться жити на цій планеті.

Олег ЧОРНОГУЗ

Закінчення.
Початок на 1-й стор.

ЖИТТЄВІ ІСТОРІЇ

ОТЧИЙ ПОРІГ

Микола СЕНЕЙКО,
член НСЖУ

Син, невістка, внуки не вмовляли – благали не їхати в Україну. А він:

– Мушу, діти, поїхати. Дуже хочу вклонитися рідній землі. Вона вже самостійна. Ми за її волю кров проливали...

– Куди вам, тату, з таким серцем. З ним хіба на порозі сидіти і Богові дякувати за кожний прожитий день. Лікарі ж заборонили перевтомлюватися. А дорога з Канади неблизька.

– Багато ваші лікарі знають, – змахнув старий вояка УПА рукою, мов наказ прошепотів.

– Україна без вас, тату, стільки літ прожила і далі проживе.

– Маєш рацію, сину, що Україна без мене проживе і житиме вічно, а я без неї ні. Пройдуся, діти мої дорогі, по рідній землі, вклонюся отчому порогу – заспокоюся. Отоді вже можу й помирати. Вам, молодим, того, певно, ніколи не зрозуміти.

Тарас збагнув, що батька марно переконувати. Відколи оселився в Канаді, стільки років не жив – марив Україною. На честь Шевченка сина Тарасом охрестив, наполіг, щоб на українській дівчині женився, рідної мови, святкових традицій внуків навчив. А на схилі літ Петру Гайдуку на чужині не по місяцях – по днях все незносніше ставало. Почувався пташкою в клітці. Не через слабе серце. Постійно манило до себе село дитинства, ти-хоплинна річка Стривігор, лелечине гніздо край дороги... Після останнього бою з енкаведистами повстанці вірили, що залишають отчі пороги на якийсь час. Сотник "Сокіл" так і сказав:

– На захід наша дорога, побратими. Інакше не врятуємося. Вмерти від ворожої кулі дуже просто. Не одна сотня наших полягла. Більшовицького загарбника не менше. Та він тепер сильніший, ніж колись... Але ми повинні повернутися додому. Та тільки як переможці, як народні герої України з високо піднятими синьо-жовтим прапором і Тризубом. Бо ми – Українська Повстанська Армія.

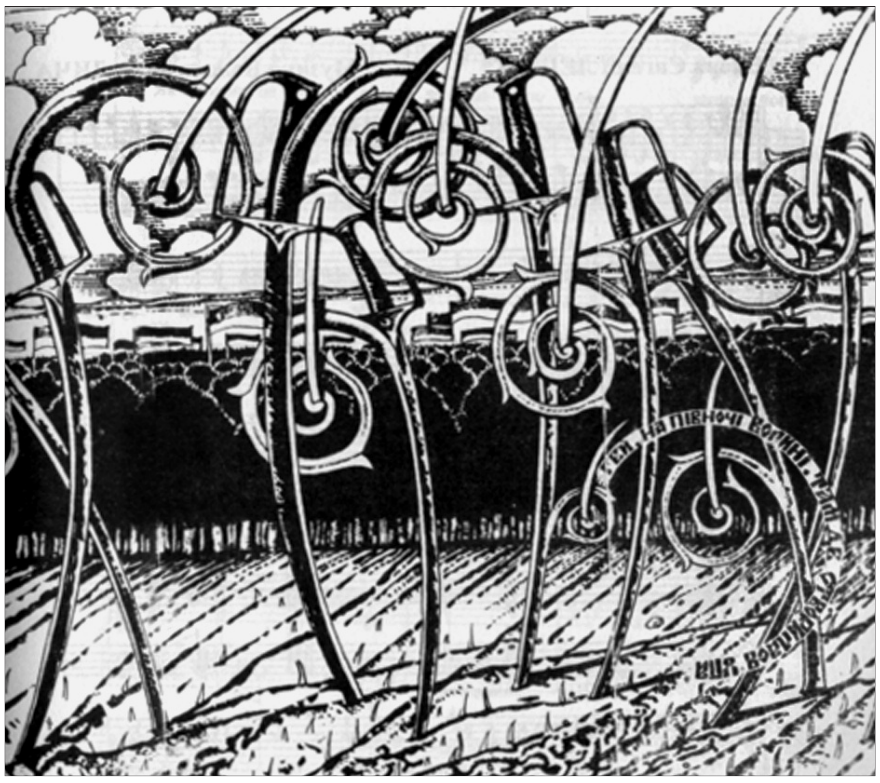
На самому споді у маленькому сховку його серця теплила віра, що колись так станеться. На жаль, покинули рідну землю на десятиліття.

Тарас здався. Він був безсилим протистояти батьківській волі, боротися з його, як йому здалося, найголовнішим бажанням:

– Раз так, тату, то їдемо. Але разом. Одного вас у таку далечінь не пущу. Заодно і я твою Україну побачу.

– Не кажи так. Вона, сину, і твоя. Пам'ятай про це. Дітям своїм постійно нагадуй. Вони ще гордитимуться, що рід Гайдуків з України. А що полетиш зі мною – тішуся, Тарасе. Якраз і Великдень на рідній землі зі мною відсвяткуєш.

Під крилом сріблястого лайнера гойдалися моря, океани, поля, ліси... З висоти пташиного польоту бачив села, міста, вузькі смужки полів. Сльоза бриніла на щоці старого Гайдука – за стільки літ уперше вибрався з чужоземелля, яке так і не замінило йому Батьківщини. І ніколи не замінить. По війні і пізніше нікому не писав. Батьків ще в сорок п'ятому вивезли в Сибір, там і спочили їхні кості. Рідним, знайомим у селі не нагадував про себе, щоб через нього, бандерівця, не мали неприємностей. Адже комуністичні ідеологи в районній газеті часто в статтях називали його українським буржуазним націоналістом, клятим ворогом народу. Тому й вважали його вбитим. А після того, як Україна позбулася більшовицько-комуністичних пут, на весь світ заявила, що незалежна, рухівці на гранітній плиті символічної могили борців за волю України викарбували і його прізвище.

Мал. М.Кумановського

* * *

Село гомоніло:

– Петро Гайдук з Канади приїхав.

– Який ще Гайдук?

– Та той, бандерівець.

– Та він же мертвий... На могилі борцям біля цвинтаря написано.

– Як бачиш, живий. Написали, бо, мабуть, не знали. А він про себе не нагадував.

– Цікаво... Як він виглядає?

– Страшно дивитися. Годі впізнати. Худий, як після голодовки. Шкіра і кості. Видко, якась хвороба його, як хробак яблуко, гризе.

– А яким парубком був.

– Так... Дівчата роєм бігали. Петрусь у політехніці у Львові вчився.

– Дуже пасувала йому бандерівська форма.

* * *

На вокзалі Гайдук найняв приватне таксі, щоб доїхати до свого села. Водій радий був таким пасажирам, ладен їх везти хоч на край світа – добре заплатять. Діаспору знає. Колишні українці навчені американської чи канадської ощадливості, а все ж орієнтуються на свої ціни за такі послуги. А вони там не до наших.

Старий Гайдук сидів на передньому кріслі й німотно вдивлявся у вітрове скло. А молодший Гайдук мовчки озирався на обидва боки, милувався незнайомими українськими пейзажами. Раптом таксист запитав:

– Надовго до нас?

– Ще не вирішив, – якось ніби неохоче відповів Гайдук. А за мить: Яка могила. І прапор наш біля березового хреста майорить.

– Майже в кожному селі насипали символічні могили. Як же інакше. Хлопці воювали, вмирали. Тоді їх називали бандерівцями, в розумінні бандити, а тепер незалежна Україна шанує їх, бо хотіли собі й нам свободи. Та то тільки тут, на заході. А на тих теренах московщина на довгі роки, мабуть, пустила живі корені. Ой, не скоро вони всохнуться.

– Так мовите.

– Кажу те, що знаю, як є.

Наближалися до цвинтаря. Якраз тут дорога біля церкви коліном гнеться і веде до села. До нього звідси кілометрів зо три. На початку місця вічного спочинку височіла могила із залізним хрестом, розмальованим під березу. Попрохав водія зупинитися. Гайдуки підійшли до першої сходинки. Старший перехрестився, за ним те саме повторив син. Якусь мить вони обоє мовчали. Про що думали? Певне, були вражені від викарбуваного на великій чорній гранітній плиті четвертого зверху прізвища: Гайдук П.С., а навпроти дві дати – народження і смерти. Внизу: "Слава Україні! Героям слава!".

Якусь мить вони ще постояли біля могили. Все, про що б заговорили, видавалося зараз недоречним. Старий Гайдук повернувся до сина і тихо:

– Всіх їх знав. Гарні були хлопці. Любили свою землю. Молодці, нікого не забули пом'янути, хто боровся за незалежну й самостійну Україну.

– А тебе, тату?..

– З моїми похоронами трохи наплутали, поспішили. Але то не біда. Головне, що не забули.

Тарас узяв батька за плече, повернув його до таксі і вони поїхали до села.

* * *

На прохання Гайдука машина підкотила під саму хвіртку. Увійшли на подвір'я – нікого, тільки зграя курей з когутом пощипувала зелену травичку. Кістлявий палець старого вибив легенький, скрадливий стукіт у двері. Невдовзі звідти:

– Хто? Та заходьте. Не замкнено.

У прочинених дверях з'явилася вже немолода жінка. Побачивши поважних гостей, вона розгубилася. Швидко поправивши спідницю і хустку на голові, запитала:

– Ви до мене?

– Ні, не до вас. Мушу перепросити за відвертість, але я до своєї хати.

– Як до своєї хати? – стривожило жінку почуте. – Вона наша. Ми тут давно живемо. Нас виселили з Лемківщини, а поселили в ній, бо вона була нічия, не мала господаря.

– Знаю, – зітхнув Гайдук, а далі спокійно. – Дякую за те, що правду кажете. Я в ній народився, жив, виріс і пішов у світ широкий. Тепер мешкаю в Канаді. Не хвилюйтеся, світлого Христового Воскресіння вам не зіпсую. Я не приїхав відбирати у вас свою хату. Вона мені зараз не потрібна. Я лишень хочу в ній трохи побути. Якщо ви не проти, якщо на те ваша ласка.

Почувши таке, господиня зраділо:

– Та що ви. Прошу, прошу. Заходьте. Чуйтеся, як вдома, – і пропустила гостей.

Гайдук увійшов до великої кімнати через сінешні двері. На стіні висів все той же образ Святої родини. На якусь мить знову відчув себе ніби вдома. Зазирнув до сусіднього помешкання – у ньому було прохолодно і волого від постійної тіні старої груші. Дещо, як запримітив, залишилося таким, як було колись.

З усміхненого обличчя Тарас здогадався, що батько задоволений поїздкою. Не відав хіба одного – що в ці хвилини коїлося в його зношеному серці. Адже лице його блідо, на ньому, здавалося, завмирали живі кровинки.

Гайдук важко переступив поріг, поволі вийшов на обору. Обійшов батьківське печище, тремтячими руками обмацав роги хати, як дитина, втішився, що лелека далі гніздиться на ясені, як у минувшину... Тільки він відчув, як спазма жалю стискала йому горло, перекривала повітря, і він відвернувся, щоб ніхто цього не побачив, наче соромився своєї слабкості. Вторована м'яка стежка підвела його до старої груші. Погладив рапатий стовбур, мовби шукав в її тілі ту кулю, котра мала обірвати йому життя, однак дерево проковтнуло смертоносний метал і досі живе з ним... Він з лісу прийшов провідати батьків. Хтось із села встиг попередити про облаву енкаведистів. Вискочив через вікно. Якби не груша...

Старий Гайдук попросив залишити його наодинці зі своїми думками. Обійняв грушу, жадібно повів довкола себе очима, мовби востаннє якнайбільше хотів вгледіти і запам'ятати: "Тепер можна... Я вдома і на своїй землі". І повільно опустився спершу на коліна, а потім його безсиле тіло виписало на весняній зеленій траві хрест.

* * *

Смерть Гайдука вразила село. Отак жив собі в Канаді, приїхав в Україну, раптово заслаб і тихо, буденно помер. Як і чим це пояснити? Тарас намагався осмислити те, що сталося, збагнути, чому не відчуває особливого жалю, розпачу. Можливо, через те, що сповнив останню волю батька... Морока хіба з похороном. Знайшлися далекі родичі, тіло хотіли забрати до хати. Інші радили до церкви занести.

– Послухайте моєї поради, – сказала господиня колишньої хати Гайдуків. – Напевно, то так Бог розпорядився, що пан Гайдук помер тут. Хай полежить у своїй хаті, хай з неї його винесуть, хай труна з його тілом торкнеться отчого порогу.

Ніхто не заперечував.

У селі ховали чоловіка. На сам Великдень. У церкві гучно били святкові дзвони. Народу за труною не злічити – з кожної хати хтось прийшов провести колишнього повстанця в останню дорогу. Приїхали з району попрощатися з ним бойові побратими. На цвинтарі сивочолий ветеран ОУН-УПА сказав:

– Як ми умирали, нам, брате, дзвони не грали... Ти навіки спочинеш у своїй землі. Хай вона тобі буде пухом. Ти боронив її, бо не хотів, щоб на ній чужинець господарював. За це тобі наша честь, слава і низький поклін.

Але ні смутку, ні печалі не було. Не тому, що померла людина, повита літами старості. Тут було щось вище, важливіше за звичайний збіг життєвих обставин.

м.Самбір, Львівська область

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видруковано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення № 931
Наклад 5 000
Ціна договірна